

O spôsobe, ako ovládať jazyk.

Jazyk treba držať na uzde (porov. Jak 1, 26) a ovládať ho, lebo je veľmi náchylný voľne sa púšťať do vecí, ktoré najviac lahodia zmyslom.

Mnohé reči mávajú svoje korene zvyčajne v pýche. Nahovárame si, že veľa vieme a s pôžitkom sa zaoberáme vlastnými predstavami či myšlienkami. Potom sa ich snažíme zbytočným opakovaním vtlačiť do mysle iných, aby sme nad nimi získali určitý vplyv, akoby potrebovali práve naše poučky.

Nie je možné niekoľkými slovami opísať to množstvo nešťastia a zla, ktoré spôsobuje mnoho rečí.

Mnohovravnosť je matkou lenivosti, je znakom nevedomosti a nerozumu, otvára dvere klebetám, posluhuje klamstvám a ničí miazgu zbožnosti. Záplava slov posilňuje vášne, ktorými sa jazyk ďalej rozvážuje k neuváženým rečiam.

Nepestuj dlhé rozhovory s ľuďmi, ktorí ťa neradi počúvajú, aby si ich neotravoval, ba ani s takými, ktorí ťa radi počúvajú, aby si neprekročil medze skromnosti.

Vyhýbaj sa hlasným a zápalistým rečiam, ktoré vzbudzujú nielen odpor, ale sú aj znakom namyslenosti a márnosti. Nikdy nehovor o sebe, o svojej práci ani o svojich príbuzných, okrem prípadu úplnej nevyhnutnosti, ale potom len stručne a zdržanlivo. Ak sa ti zdá, že iní hovoria o sebe príliš mnoho, snaž sa ich reči vysvetľovať v dobrom, ale nenapodobňuj ich, aj keby sa zdalo, že smerujú k čnosti pokory a sebakritike.

O svojom blížnom a o jeho záležitostiach hovor čo možno najmenej, pokiaľ ti príležitosť nedovolí vysloviť sa o ňom kladne.

Ochotne a rád hovor o Bohu, najmä o jeho láske a добрote, pritom ale s dávkou obavy a ostražitosti, aby si sa dokonca aj tu nezmylil. Nech ti je teda

milšie načúvať iným, keď o ňom hovoria, a uchovávať ich slová vo svojom srdci. Ľudské reči nech sa ťa len povrchné dotýkajú, nech tvoja myseľ stále smeruje k Bohu. Ak ich však predsa musíš pozorne počúvať, aby si im porozumel a vedel odpovedať, neprestávaj upierať svoj duchovný zrak k Bohu, k jeho vznešenosti, tak ako on neprestáva pozorovať tvoju poníženosť. (Porov. Lk 1, 48.)

Dobre posúď podnety svojho srdca skôr, ako ich slovami vyjadríš, pretože ako neskôr spozoruješ, mnohé z nich by si mal radšej potláčať. Navyše, môžem ťa dokonca ubezpečiť, že by bolo omnoho lepšie v sebe hlboko potlačiť i nemálo z tých myšlienok, ktoré považuješ za vhodné vysloviť. O tom sa presvedčíš, až keď sa ti pomínie príležitosť prehovoriť.

Mlčanlivosť je v duchovnom zápase silnou baštou a istou zálohou víťazstva.

Mlčanlivosť je priateľom toho, kto nedôveruje sebe a dôveruje Bohu. Ona ochraňuje ducha modlitby a je jedinečnou pomocou pri duchovných uzobraníach.

Návyk mlčanlivosti získaš tým, že budeš často uvažovať o jej veľkých výhodách a o veľkých nešťastiach a nebezpečenstvách, ktoré spôsobuje mnohovravnosť. Oblúb si mlčanlivosť a precvičuj si jej návyk príležitostným zachovávaním ticha aj vtedy, keď by si mohol oprávnene prehovoriť. Samozrejme, ak také správanie nepoškodí teba samého alebo niekoho iného.

Pritom ti veľmi pomôže, ak obmedzíš zbytočné rozhovory s ľuďmi, lebo v náhrade za to budeš v spoločnosti anjelov, svätých a samého svojho Boha.

Napokon si spomeň na duchovný zápas – nehovoriť mnoho, do ktorého si sa pustil a pri pohľade na mnoho práce, čo ti treba ešte vykonať, sa omnoho ľahšie zriekneš zbytočných rečí, čo ťa okrádajú o čas.

(Lorenzo Scupoli Duchovný zápas)

R.: Pred očami pohanov vyjavil Pán svoju spásu.

1. Spievajte Pánovi pieseň novú, lebo vykonal veci zázračné.
 2. Víťazstvo je dielom jeho Pravice, a jeho svätého ramena.
- R.
3. Pán oznámil svoju spásu, pred očami pohanov vyjavil svoju spravodlivosť.
 4. Rozpamätal sa na svoju dobrotu a na svoju vernosť voči Izraelovmu domu.
- R.
5. Uzreli všetky končiny zeme spásu nášho Boha.
 6. Na chválu Božiu jasaj, celá zem: plesajte, radujte sa a hrajte.

- R.

Slová o láske dal Ježiš svojim učeníkom pri Poslednej večeri a možno ich považovať za jeho testament pre celé ľudstvo. Patria medzi jeho posledné slová pred jeho zatknutím, umučeníím a smrťou na kríži a uvádzajú Ježišovu obeť vlastného života „za svojich priateľov“, ako naplnenie tohto testamentu. Tak sa navždy spojili spomienka na

Krista, teda premena chleba a vína, a konanie skutkov lásky. Silu na lásku dostane preto jedine ten, kto ostáva v jeho láske. Zostávame v nej vtedy, ak zachováваме jeho prikázania.

Základom Ježišových príkazov o láske je známe zlaté morálne pravidlo: „Ako chcete, aby ľudia robili vám, tak robte aj vy im“ (Lk 6. 31). Toto prikázanie vyzýva každého človeka k „minimu“ lásky a požaduje, aby sme nikdy ani v malom neublížili inému človeku. Je to pravidlo praktickej múdrosti, ale len prechodným - ako základná poloha ľudského správania, z ktorej potom rastie láska, pričom Ježiš sám je cestou, ukazujúcou, ako má rásť. Nič neznázorňuje konkrétnosť a živosť prikázania lásky lepšie, ako príklad jeho vlastného života. Z Kristovho života je zrejmé, že jeho lásku k ľuďom nezdôvodňuje čnostný a príjemný život milovaného človeka. Silnejším dôvodom je obnoviť a zdokonaľiť človeka, ktorého Boh stvoril „na obraz Boží“. Kristus miluje a pozýva nás k láske, ktorá miluje človeka, aj keď človek sám od seba lásku nevzbudzuje, alebo jej dokonca nie je hodný (hriešnik a nepriateľ). Je to láska, ktorá miluje druhého nie preto, lebo je dobrý, ale preto, aby sa dobrým stal.

Ak chceme milovať touto jedinečnou Kristovou láskou, ktorá dokáže všetko premeniť, musíme sa s ním spájať. Keď sa premieňa chlieb a víno na jeho telo a krv, aj my sa premieňame skrze neho, s ním a v ňom na jeho priateľov. Kristovo prikázanie o láske sa vtedy stáva naším vnútorným hlasom.

RÓBERT BEZÁK

Liturgický kalendár

18.V. pondelok	sv.Ján I., pápež a mučeník
19.V. utorok	sv.Urban I., pápež, sv.Ivo, kňaz
20.V. streda	sv.Bernardín Sienský, kňaz
21.V. štvrtok	Nanebovstúpenie Pána – prikázaný sviatok
22.V. piatok	sv.Rita z Kassie, reholníčka, sv. Júlia, panna a muč.
23.V. sobota	sv. Dezider, biskup a mučeník

Tri dni pred sviatkom Nanebovstúpenia Pána sú prosebné (Križové) dni. Obsahom prosebných dní sú prosby za úrodu.

Usporiadané vzťahy a jednota sa dnes ani v spoločnosti ani na pracovisku, ba neraz už ani v rodinách nenosia. Nech to vyznieva akokoľvek konzervatívne, šťastie jednotlivca a úspech krajiny však je a bude prameniť zo zocelenej rodiny opradenej porozumením, obetavosťou a solidaritou. A v dnešnom uponáhľanom svete je najvhodnejším a azda jediným dňom nedeľa na to, aby sme investovali čas do budovania rodinných väzieb či spoločenských kontaktov. Takéto kritérium nás privádza k záveru, že nedeľa treba dať novú náplň. Tá nespočíva iba v tom, že v ten deň nepôjdeme na nákup do supermarketu, ani v tom, že lepšie je premáňať ho, aby sme náhodou nezahrešili prácou alebo oblečením si ošúchaných riflí na výlet.

Nedeľa nie je len o tom, čo nerobiť, ale aj o tom, čo robím pre nasýtenie duše. Nedeľa je - po duchovnom naplnení na svätej omši - najmä o zlepšovaní rodinných, farských a spoločenských vzťahov, o nových aktivitách, o skutkoch milosrdenstva, o zážitkoch, o delení sa s tým, ako žijeme, s čím sa trápime i po čom túžime, v čom sa vzdelávame i prečo stagnujeme. Nedeľa, to je deň Pánov, ktorý nás oslobodzuje od všetkých pút a dáva nám nový odraz do nasledujúcich šiestich dní...

MARTA MAJERČÁKOVÁ KN 20/06

Na budúcu nedeľu je 43. svetový deň spoločenských komunikačných prostriedkov. V nedeľu 24.mája bude zbierka na katolícke masmédiá.

Sväté omše v týždni po 6.Veľkonočnej nedeľi (B)

19.V. utorok

18.00 +Jozef Stojkovič (ned.70r.) a Viktória Haneková

20.V. streda

18.00 +Ján Puškár, vnuk Michal a vnučka Kristínka

21.V. štvrtok -Nanebovstúpenie Pána - prikázaný sviatok

18.00 za farníkov

22.V. piatok

18.00 +Juliána Falušiová (30dní)

23.V. sobota

8.00 +Jozef Dzíbela a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 203 – 228

24.V. 7. Veľkonočná nedeľa (B)

8.30 pri kaplnke sv. Anny,
za Spolok vinárov a vinohradníkov
18.00 + Jozef Tekula a rodičia

Iba dnes

Nebudem sa báť. A najmä sa nebudem báť tešiť sa zo všetkého, čo je krásne, a veriť v dobro.

Novembrová nálada padá na dušu - nielen v novembri. Obklopí nás ako na dušičky alebo smrtnú nedeľu. Vnucujú sa otázky o „posledných veciach“ v živote. Osobné otázky, ktoré si kladiem o svojej smrti - kedy, kde, ako? Strach z toho, čo ma čaká: Starosti? Kríza? Choroba? Rakovina?

Také otázky si samozrejme kládol aj Angelo Roncalli, napríklad na duchovných cvičeniach a na narodeniny. Vo svojom duchovnom testamente sa vyznáva z toho, čo ním zoči-voči vlastnej smrti hýbalo. „Poznanie vlastnej úbohosti a ničotnosti mi bolo vždy dobrým spoločníkom, robilo ma skromným a pokojným a darovalo mi radosť z toho, že sa pre vlastné dobro môžem cvičiť v poslušnosti a láske k duším a za záujmy Ježišovho kráľovstva, môjho jediného Pána. Pre mňa a moje zásluhy stačí jeho milosrdenstvo. Mojou zásluhou je Pánovo zľutovanie. Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa milujem. To jediné mi stačí“ (29. 6. 1954). „Pane, už sa zvečerilo. Život je veľký dar nebeského Otca. Tri štvrtiny mojich rovesníkov už odišli. Preto sa aj ja musím pripravovať na tento veľký okamih. Myšlienka na smrť ma neznepokojuje. Som pripravený byť aj nečakane odvolaný“ (jún 1957). Bratovi Zaveriovi pápež napísal: „Uplynulých osemdesiat rokov mi dokazuje, že najcennejšie je byť dobrý a vždy pripravený na nečakané odvolanie. To najdôležitejšie je: zaistiť si večný život v dôvere v Pánovu dobrotu, ktorý všetko vidí a o všetko sa stará“ (3. 12. 1961).

Dobrota je kľúčovým slovom jeho spirituality - od mladosti do vysokého veku. Na tomto duchovnom pozadí je pochopiteľné, že pápež Ján bral seba ako „dobrého pastiera“, ktorý pristupuje k ľuďom ako matka a otec: „Byť dobrým pastierom a otcom - pastor et pater -, to je ideál môjho života ako biskupa. Dobrotivosť a láska k blížnemu, aké veľké milosti!“ Dávno predtým, ako sa stal pápežom, si prial, aby bola Cirkev - Matka pre všetkých ľudí: „Všade, kde je Rím, musíte nachádzať materinskú dobrotu“ (1940).

Pri všetkých úzkostiach, ktoré zaiste aj on v sebe cítil, Angelo Roncalli v sebe rozvíjal radosť z krásneho, dôveru v dobro, vieru v dobrotivosť. „Beriem ľudí alla buona, to znamená, že v každom predpokladám dobro, v najhlbšom vnútri ešte nestratené a dobré zmyšľanie, a to vytvára mosty.“

Mosty medzi mnou a ľuďmi, s ktorými sa stretávam, mosty medzi mnou a tým, čo ma čaká. S útechou sa môžem pozerieť svojej smrti do očí, keď sa pohybujem po ceste dobroty. Novembrová nálada vo mne sa mení na adventnú nedeľu, strach na dôveru, že ma nečaká smrť, ale život, nie smrteľné úzkosti, ale Božia dobrotivosť.

Johannes Haas „Dekalog pokoja“

Mk 10,17

Dobrý Ježišu, ako je dobré, že môžem k tebe prísť, kedykoľvek ma

trápi otázka: Čo mám robiť?

Ďakujem ti za to, že si tu s nami.

Ďakujem ti za to, že nás nenechávaš ako siroty napospas osudu nás samých či osudu dejinných udalostí, ale že si s nami až do skončenia sveta.

Otázka, s ktorou dnes k tebe prichádzam, znie: Čo mám robiť?

Pane, s touto otázkou smiem či vlastne by som mal prichádzať k tebe každý deň. Každý deň ma trápi a prenasleduje bezradnosť a ja viem, že by som si mal tebou nechať určovať tajomstvo svojho života.

Pane, otázka: Ako ďalej? sa mi vynára v rozličných situáciách, v rozličných stavoch môjho ducha - od tých radostných až po tie veľmi ťaživé a boľavé.

V akom vnútornom rozpoležení sa nachádzam? O čom sa chcem s tebou zhovárať dnes, teraz, v túto chvíľu? Čo si nosím vo svojom srdci? Čím žijem?

Niekedy sa, Pane, cítim taký unavený, utrápený, ubitý starosťami, stratený, že tú otázku nekladím ani sebe, ani druhým a žiaľ, neoslovím ňou ani teba. Jednoducho neprichádzam s touto otázkou k tebe. Ako dávno som ju už, Pane, nepoložil!

A predsa každý deň ma vyzýva: Čo mám robiť?

Niekedy viem celkom presne, čo mám robiť, no priznávam sa, že tak nerobím. Ani neviem prečo! Raz si to vysvetľujem únavou, nechúťou, sklamaním. Inokedy chorobou, neschopnosťou alebo azda nedostatkom času, strachom pred pravdou.

V evanjeliu ťa vyhľadávali mladí i dospelí ľudia a pýtali sa ťa: Čo máme robiť?

Táto otázka nás sprevádza od detstva. Kládli sme ju už ako deti rodičom, učiteľom v škole, vyslovujeme ju vlastne stále. Je to otázka, ktorá nás sprevádza celým životom. Je to otázka, ktorá nás dokáže potrápiť, otázka, ktorú kladie naša zodpovednosť. No je to tvorivá otázka, otázka, ktorá vychováva, formuje, pobáda, aktivuje, nenechá nás ustrnúť. Táto otázka nás s tebou neprestajne spája. ňou sa dožadujeme teba samého.

A tak sa ťa, dobrý Ježišu, aj v túto chvíľu chcem spýtať: Pane, čo mám robiť? Pane? Tu som, Pane, hľa, prichádzam, hovor, čo a ako treba robiť, tvoj sluha počúva. Dobrý Ježišu, chcem ti dnes znova ďakovať, že si tu, že môžeme k tebe prichádzať a klásť ti otázky, najdôležitejšie otázky o svojom živote. Len nás, prosím, nauč prichádzať k tebe. Vždy v nás oživuj vedomie, že si tu pri nás; a že keby nás všetci opustili, ty nás neopúšťaš, ty si s nami po všetky dni nášho života.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

POTÁPAČ S manželkou Katkou sme sa raz rozhodli prežiť nezvyčajnú dovolenku na jednom rajskom ostrove, ktorý ponúkal nádherné biele pláže a športové potápanie. Nevidel som problém v tom, že sme sa nikdy predtým nepotáпали ani neabsolvovali nijaký potápačský kurz. Zhodli sme sa, že to predsa nemôže byť až také zložité dať si na chrbát kyslíkovú bombu a ponoriť sa do vody. Keď sme boli v hĺbke asi 7,5 metra, zrazu mi napadlo: Čo ak mi dýchací prístroj prestane dodávať vzduch? To bude môj koniec. Katastrofa!

Uháňal som na hladinu ako akrobat v cirkuse, ktorého vystrelia z kanóna. Keď inštruktor vyplával za mnou, spýtal sa ma:

„Čo to robíte, človeče?“

„Ja, hm, uvedomil som si, čo by sa stalo, keby zlyhal môj dýchací prístroj!“

„Nemôžete si len tak jednoducho odísť od skupiny, kedy si zmyslíte!“ kričal. „Chodte si sadnúť na breh. My sa vrátíme asi o hodinu.“

Plával som pomaly k brehu. Cítil som sa ako olympijský atlét, ktorý si zlomil nohu. Doterigal som sa pomaly na pláž a nadával si: Prečo som len nezostal pod vodou? Teraz tu musím čakať, kým sa Katka vráti. Som taký smoliar. To je teda poriadny trapas! Zaplatil som 100 dolárov, aby som sa ponáral a pozoroval morský život, a nie aby som sedel na pláži!

Sedel som tam, mračil sa a šomral si popod nos. Zrazu sa predom mnou objavila Katka!

„Čo sa stalo?“ spýtal som sa jej, keď sa utierala.

„Nechcela som, aby si tu bol sám, preto som sa rozhodla, že prídem za tebou,“ povedala.

„Tebe sa nepáčilo potápanie?“

„Bolo to nádherné, ale radšej tu budem s tebou!“

Nuž, taká je láska - láska, ktorá nehľadá svoj vlastný prospech.

Vernosť je dielom charakteru - nerastie na líčke ani nepadá z neba.

— John Erskine

Lectio divina

MILUJTE SA NAVZÁJOM

Jn 15,9-17

⁹Ako si mňa zamiloval Otec, tak som si zamiloval aj ja vás. Zostaňte v mojej láske! ¹⁰Ak budete zachovávať moje prikázania, zostanete v mojej láske, ako aj ja som zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske.

¹¹Toto som vám povedal, aby moja radosť bola vo vás a aby vaša radosť bola úplná. ¹²To je moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom tak, ako som vás miloval ja.

¹³Nikto nemá väčšej lásky ako ten, čo svoj život kladie za svojich priateľov. ¹⁴Vy ste moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem. ¹⁵Už vás nenazývam sluhami, pretože sluha nevie, čo robí jeho pán. Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca. ¹⁶Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste šli a prinášali ovocie, aby vaše ovocie zostávalo, a aby vám Otec dal všetko, o

čo ho budete prosieť v mojom mene. ¹⁷Prikazujem vám, aby ste sa navzájom milovali.

Ďalšie čítania: Sk 10,25-26.34-35.44-48; Ž 98,1-4; 1Jn 4,7-10

ČÍTANIE:

Ježiš tieto slová hovoril svojim učeníkom len niekoľko hodín pred ukrižovaním, keď ho títo so strachom opustili. Je to aj súčasť dlhšej Ježišovej kázne pre učeníkov v 13. až 17. kapitole Jánovho evanjelia. Ježiš chcel, aby sa jeho učeníci radovali spolu s ním. Bol plný radosti a povedal im, ako by mali aj oni prežívať túto radosť: mali stále ostávať v jeho láske a milovať sa navzájom. Láska medzi Ježišom a Bohom Otcom je vzájomná. Ježiš tvrdil, že v Otcovej láske ostáva skrze poslušnosť. To isté platí pre nás. Tento ustavičný vzťah medzi nami a Ježišom nás premieňa. Už nie sme len sluhami, ale Ježišovými priateľmi (14.-15. verš). Ježiš dal učeníkom jedno prikázanie: „...aby ste sa milovali navzájom, ako som vás miloval ja“ (12. verš). Mali teda nasledovať príklad jeho lásky. Mali sa milovať navzájom tak, ako ich miloval on. Bez toho by nemohli mať ani oni, ani my podiel na jeho radosti. Táto hlboká a praktická láska v spoločenstve spôsobuje, že Ježišova láska a život sú realitou pre darcu i prijímateľa. Keď budeme ustavične žiť v jeho prítomnosti, bude medzi nami. Skrze jeho slovo máme dôveru, že takto budeme žiť aj s Otcom. Toto je tajomstvo kresťanského života.

MEDITÁCIA:

- Prečo Ježiš zdôrazňoval lásku ako dôležitú podmienku? Ako môžeme stále ostať v jeho láske?

- Uvažujme o tom, čo znamená milovať blížnych tak, ako nás miluje Ježiš.

Čo znamená v praxi položiť svoj život za priateľov? Čo sa môžeme o láske naučiť z 13. kapitoly Prvého listu Korint'anom?

MODLITBA:

Pre kresťanský život sa nerozhodujeme sami. Sme vlastne „vyvolení a poverení“ (Jn 15,16). Je úžasné, keď si pomyslíme na to, že Boh nás poznal a vybral si nás pre svoje láskyplné ciele. Môžeme spievať tú úžasnú pieseň chvály v 98. žalme. Prečítajme si tieto verše niekoľkokrát a ponúknime ich ako modlitbu chvály Bohu.

KONTEMPLÁCIA:

Sk 10,25-48 nám hovoria o udalostiach po Petrovom videní (Sk 10,1-24). Po ňom Peter navštívil človeka menom Kornélius. Peter mal zjavenie, že dobrá správa evanjelia nie je len pre niekoľkých vyvolených, ale pre celé ľudstvo. Preto povedal celému domu Kornélia, že „Boh nikoho neuprednostňuje,“ (34. verš). 1Jn 4,7-10 tieto skutočnosti podčiarkol ešte viac. Boh demonštroval svoju lásku k nám tým, že poslal na náš svet Ježiša, aby nám boli odpustené hriechy.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku